

Pytania prejudycjalne

Czy wymóg podstawowy w zakresie zarządzania (SMR) nr 10, ustanowiony w załączniku II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 ⁽¹⁾, który odsyła do art. 55 zdania pierwsze i drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymóg ten dotyczy również sytuacji, w której zastosowano środek ochrony roślin, który nie uzyskał zezwolenia w danym państwie członkowskim stosownie do tego drugiego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 549.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 309, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 marca 2021 r. – Staatssecretaris van Financiën / X

(Sprawa C-194/21)

(2021/C 228/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Strona przeciwna: X

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 184 i 185 dyrektywy VAT 2006 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że podatnik, który nie dokonał odliczenia podatku naliczonego w chwili nabycia towaru lub skorzystania z usługi („pierwotne odliczenie”) w ramach obowiązującego krajowego terminu na wykonanie tego prawa w oparciu o planowane wykorzystanie ich dla celów podlegających opodatkowaniu, ma prawo do skorzystania z odliczenia w ramach korekty – w momencie, w którym dobra lub usługi zostały w późniejszym czasie użyte po raz pierwszy – jeżeli rzeczywiste wykorzystanie w momencie korekty nie różni się od wykorzystania planowanego?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie to, że niewykonanie pierwotnego odliczenia nie ma związku z oszustwem czy nadużyciem prawa, ani nie stwierdzono wystąpienia negatywnych skutków dla skarbu państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Łukowit (Bułgaria) w dniu 26 marca 2021 r. – LB / Smetna pałata na Republika Bułgarija

(Sprawa C-195/21)

(2021/C 228/33)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Łukowit

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LB

Strona przeciwna: Smetna pałata na Republika Bułgarija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 58 ust. 4 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE] należy interpretować w ten sposób, że nakładane w kryteriach kwalifikacji wymogi dotyczące zdolności zawodowych personelu wykonawców, w odniesieniu do wykonania specyficznego zamówienia z zakresu budownictwa, mogą być bardziej rygorystyczne od minimalnych wymogów dotyczących wykształcenia i kwalifikacji zawodowych ustanowionych w szczególności w prawie krajowym [art. 163a ust. 4 Zakon za ustrojstwo na teritorijata (ustawy o zagospodarowaniu terytorium)], nie ograniczając *a priori* konkurencji, a w szczególności czy przewidziany warunek „proporcjonalności” ustanowionych wymogów uczestnictwa w stosunku do przedmiotu zamówienia: a) wymaga, by sąd krajowy przeprowadził taką ocenę proporcjonalności na podstawie zgromadzonych przez niego dowodów i konkretnych parametrów zamówienia, nawet w wypadkach gdy prawo krajowe określa szeroki krąg profesjonalistów, którzy co do zasady mają kwalifikacje do wykonywania działalności określonej w zamówieniu; czy też b) dopuszcza ograniczenie kontroli sądowej jedynie do momentu ustalenia, czy wymogi uczestnictwa są zbyt wygórowane w stosunku do ustanowionych co do zasady w szczególności w prawie krajowym?
- 2) Czy reguły zawarte w tytule II, „Środki i kary administracyjne”, rozporządzenia [Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽²⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich] należy interpretować w ten sposób, że te same naruszenia Zakon za obshtestvenite poryczki (ustawy o zamówieniach publicznych) transponującej dyrektywę 2014/24/UE – w tym naruszenie przy określaniu kryteriów kwalifikacji, za które sankcjonowano skarżącego – mogą wywołać różne skutki w zależności od tego, czy chodzi o niezawinione zachowanie czy o naruszenie dokonane celowo lub będące skutkiem zaniedbania?
- 3) Czy zasady pewności prawa i skuteczności – mając na względzie cel art. 8 ust. 3 rozporządzenia 2988/95 oraz motywów 43 i 122 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽³⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006] – dopuszczają, by różne krajowe organy chroniące interesy finansowe Unii Europejskiej oceniały te same okoliczności przy udzielaniu zamówienia publicznego w odmienny sposób, a mianowicie by instytucja zarządzająca programem operacyjnym nie ustalała istnienia naruszenia przy określaniu kryteriów kwalifikacji, zaś Smetna pałata na Republika Bułgarija (trybunał obrachunkowy Republiki Bułgarii) przy dalszej kontroli i bez istnienia szczególnych lub nowych okoliczności przyjął, że kryteria ograniczają konkurencję, nakładając za to administracyjną sankcję na podmiot zamawiający?
- 4) Czy zasada proporcjonalności dopuszcza uregulowanie krajowe takie jak art. 247 ust. 1 Zakon za obshtestvenite poryczki, w którym przewidziano nałożenie na podmiot zamawiający, który formalnie naruszył zakaz określony w art. 2 ust. 2 tej ustawy, kary grzywny w wysokości 2 procent wartości zawartej umowy z VAT, jednak nie wyższej niż 10 000 BGN – bez konieczności ustalenia istotności naruszenia i jego rzeczywistego lub potencjalnego wpływu finansowego na interesy Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okryžen syd – Burgas (Bułgaria) w dniu 31 marca 2021 r. – postępowanie karne przeciwko „DELTA STROY 2003” EOOD

(Sprawa C-203/21)

(2021/C 228/34)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Okryžen syd – Burgas

Strona w postępowaniu głównym

„DELTA STROY 2003” EOOD